

SLOVO V VRTU

Jože Udovič

Na trudnem stebłu
strmi v suhi zrak
posinela rana.

V kotu mrzlega sveta
čuti solze stvari,
sliši jok
obsojenih ur.

Trpka usta,
tenko uho,
oko za nevidni mrak.

Nevedni smeh
besed in oči
jo žali
še ta zadnji dan.

Ne sliši je trava
in ne drevo,
oba poslušata
zvenečo luč,
šumeče sanje vetrov.

Stojim pred njo,
in z glasom,
ki se poslavlja,
mi pravi:

Ostani še trenutek,
dovoli mi poslednjo besedo
z mojo skrivno sestro,
cvetočo
v tvojem mraku.